

m., megh. 1895. jan. 3-án, Kolozsvárott. Színpadra lépett 1856. máj. 18-án, Kolozsvárott, mint az unitárius kollégium theologiai hallgatója. A 60-as években Felsőmagyarországon járt. — Neje: Szöllőssy Laura, színésznő, 1852. ápr. 20-án lépett színpadra, megh. 1893. márc. 16-án.

Osztály. 1792-ben az ülőhely egyik elnevezése. (»Nemes«, vagy »első osztály« volt a földszinti első hely, — franciás elnevezéssel: Noble Parterre.) 1795-ben: »osztalék«-nak is mondták.

Osztályos kereset. Régi színészi gázsikifejezés, amidőn osztaléokra játszottak a vándorló színészek. Ellentéte a fixum. (V. ö.: Proporcio.)

Osztrigás Mici, bohózat 3 felv. Írta Feydeau, ford. Béli Izor. Bem. 1899. novemberében, a Vígszínházban, Delli Emmával. 100-ik előadása 1911. szept. 26-án volt, Varsányi Irénnel.

Osztrovszky József, a szegedi színészet lelkes pártolója a XIX. század negyvenes éveiben.

Otello. (Lásd: Othello. Az olaszok (Rossini és Verdi) operáik címszereplőjének nevét »h« nélkül írják, mert az olasz nyelv hangzásából a »h« hangja hiányzik.)

O-Theátrum. A Rondella neve 1812. után, amikor t. i. az új német színház a mai Vörösmarty-téren a Haas-palota helyén felépült. (L. Rondella.) A szó előfordul Pest vm. levéltára theátrális aktái között. Kultsár István kérvényében. Kelt 1819. ápr. 30., 2282. szám alatt.)

Othello, (a velencei mór), a velencei köztársaság afrikai (arab) származású vezére, ki feleségét, Desdemonát, féltékenységből megölte. Tragikus történetét Giraldi 16. századbeli olasz író dolgozta fel először »Ecatommiti« c. novellagyűjteményében. Innen merítette tárgyát Shakespeare »Othello« c. tragédiájához. Othello a féltékenység típusa. Első kolozsvári előadása 1794. márc. 24-én volt. Pesten 1795. jún. 3-án, Székesfehérvárott 1822. nov. 26-án, Kassán 1830. dec. 30-án adták. A Nem-

zeti Színházban 1842. nov. 10-én mutatták be, Vajda Péter fordításában. Szereplők: Velencei doge: Udvarhelyi Miklós; Brabantio: Szentpétery Zsigmond; Gratiano: Szilágyi Pál; Lodovico: Szigligeti Ede; Othello: Lendvay Márton; Cassio: László József; Jago: Fánecsy Lajos; Rodrigo: Egressy Béni; Desdemona: Lendvayné; Montano: Szerdahelyi József; Emilia: Bartháné; Bianca: Erkelné. Később Egressy Gábor, E. Kovács Gyula, Nagy Imre, Szacsay Imre, Ivánfi Jenő, Bakó László, Molnár László, illetve Laborfalvi Róza, Komlóssy Ida, Buljovszkyné, Felekyné, Prielle Kornélia, ifj. Lendvayné, Rákosi Szidi, Helvey Laura és Márkus Emilia léptek fel két főszerepében. Jágót pedig Tóth József, Szerdahelyi Kálmán, Ujházi Ede és Gyenes László személyesítették a reprizek során, amelyek közül az első 1869. ápr. 30-án volt; a második 1881. nov. 4-én; a harmadik 1885. júl. 24-én, a negyedik 1906. nov. 12-én. A kiváló magyar szereplőkön kívül egy vendégművész is játszott Othellót a régi Nemzeti Színházban: Ira Aldridge, a híres néger színész, aki 1852. március 29-én lépett fel először nálunk Shakespeare hőisében rendkívüli sikerrel.

Változtak az idők során az »Othello« fordítói is. Előbb Vajda Péter fordításában került színre, majd 1869-ben a Szász Károlyé, 1929. okt. 25-én Harsányi Kálmán fordításában került színre, ezzel a szereposztással: Velencei doge: Fehér Gyula; Brabantio, tanácsos: Kürti József; Első tanácsos: Gabányi László; Második tanácsos: Turányi Alajos; Gratiano, Brabantio öccse: Bodnár Jenő; Lodovico, rokonuk: Forgács Antal; Othello, a mór: Ödry Árpád; Cassio, hadnagy: Lehotay Árpád; Jago, zászlótartó: Palágyi Lajos; Rodrigo, velencei nemes: Cserépy László; Montano, Cyprus kormányzója: Barsi Ödön; Desdemona, Brabantio leánya, Othello neje: N. Tasnády Ilona; Emilia, Jago neje: G. Gömör Vilma, Bianca, Cassio kedvese: Eöry Kató; Tiszt: Losonczy Zoltán; 1-ső, 2-ik, 3-ik nemes: Szőke Sándor, Somody Kálmán, Tapolezai Gyula; Hirhozó: Ónodi Ákos; Herold: Greguss Zoltán; Szolga: Szathmáry Lajos; Matróz: Gyenis Ede. 100-adszor: 1929. nov. 6-án került színre.